

SIIVOOJAN SALAISUUS

»Älykäs, kiehtova ja ihanan virkistävä»
KIRJAILIJA LISA JEWELL

NITA PROSE

BAZAR

NITA PROSE

SIIVOOJAN SALAISUUS

Suomentanut Marja Helanen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Marja Helanen

Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja Bazar Kustannus 2026

Copyright © 2025 Nita Prose Literary Service Inc.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

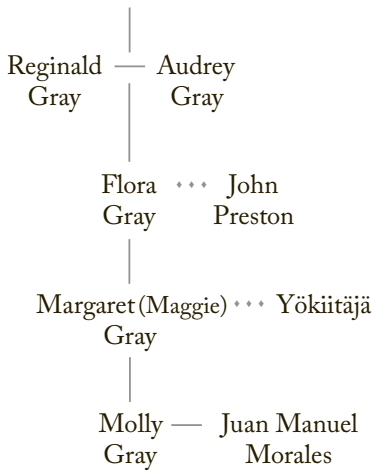
ISBN 978-952-403-917-8

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

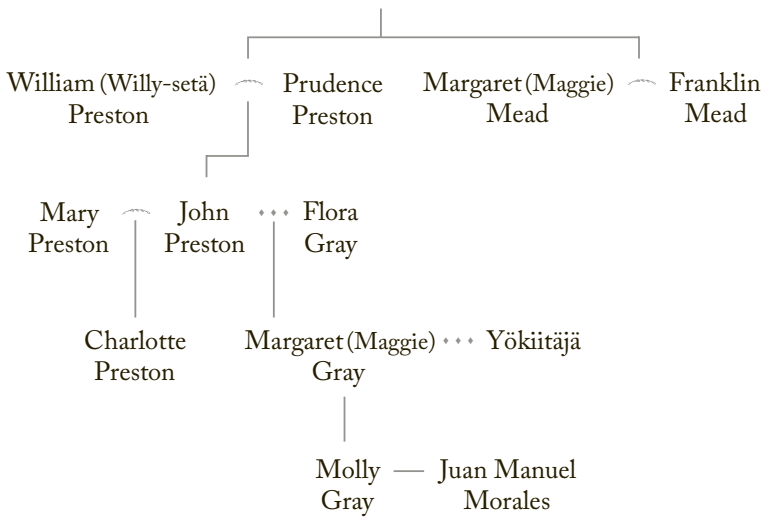
Painettu EU:ssa

Danille, rakkaalle isoveljelleni

GRAYT

PRESTONIT

AVAIN

— Avioliitto *** Ei avioliittoa — Leski

PROLOGI

Mummi rakasti kertoa tarinoita. Hän oli ollut miltei koko ikänsä piika, joista myös hänen parhaat tarinansa kertoivat. Yksi niistä meni näin:

Olipa kerran piika, joka murehti kohtaloaan. Hänen vaatteensa olivat nuhruisia ja kuluneita. Hänen kätensä olivat kuivat ja sierettyneet. Miksi hänen piti raataa toisten palveluksessa sen sijaan että olisi viettänyt joutilasta elämää? Miksi hänen kontollaan oli rehkiä aamunkoitosta iltahämärään kurjalla palkalla ja siivota kartanoa, jossa hän itse ei koskaan asuisi? Hänellä ei ollut omaa perhettä, sillä hänet oli hylätty, mutta rakkauden hän tunsu. Kyllä, sen hän tunsu hyvin. Eräs henkilö rakasti tuota piikaa syvästi. Jo yhden henkilön rakkaus riittää pitämään sielun elossa, ja jos rakkautta on enemmän, miten ääretön siunaus se onkaan.

Kun piika eräänä päivänä uurasti kartanossa, talon rouva pyysi häntä tyhjentämään vaatekomeron, jossa oli vanhoja jalkineita. ”Löydät sieltä erään maatyöläisen jättämät työsaappaat, erään nuoren kaunottaren unohtamat tanssikengät ja paremmat päivänsä nähneet nauhalliset saapikkaat”, rouva selitti. ”Ovat kaikki hylättyjä – jonninjoutavia kaikki tyynni.”

Hetken piika mietti. Tarkoittiko arvon rouva kenkiä vaiko niiden aiempia käyttäjiä?

"Ota mitä haluat", rouva sanoi. "Hankkiudu lopuista eroon."

"Kyllä, rouva", piika vastasi ja pysyi niiiasasennossa siihen asti, että arvon rouva oli poistunut huoneesta.

Sitten piika ryhtyi siivoamaan komeroa. Työsaappaat olivat kuivuneen kuran peitossa, mutta ne olivat tukevaa tekoa. Piika veti saappaat jalkaansa ja niin tehdessään sujautti siinä samassa maatilalla aikoinaan työskennelleen orvon tallipojan elämään. Piika kulki pitkän matkan pojan saappaissa, siivosi tallin ja hoiti hevoset, jotka olivat pojalle ainut läheisyyden lähde. Yöksi poika käpertyi olkien päälle tamman viereen haaveilemaan toisenlaisesta elämästä – siitä että saisi olla joku muu, kuka tahansa toinen.

Kokiessaan kipeästi tallipojan yksinäisyyden piika potkaisi kiireesti saappaat jalastaan ja huojentui nähdessään olevansa taas omassa piian elämässään. Komerossa oli toinen kenkäpari, joka sopi hänelle jopa paremmin – jonkun kaunottaren entiset kauniit tanssikengät. Piika kiinnitti kengät jalkoihinsa, ja jonkin taikavoiman ansiosta hänellä oli yhtäkkiä yllään ihana sifonkipuku, ja komea prinssi alkoi pyörittää häntä ympäri tanssiparkettia. Mutta yksikaks yllättäen prinssi huomasi vielä sievemmän kaunottaren, syysäsi piian syrjään ja suuteli kaunokaista piian nenän edessä. Piika tempoi solkia auki ja repi tanssikengät jalastaan.

Päästyään taas omaan olomuotoonsa piika silmäili komeron viimeistä kenkäparia – vanhoja nauhallisia saapikkaita. Hän ei voinut vastustaa kiusausta, vaan sujautti saapikkaat jalkaansa ja sai heti kohta todeta hulahtaneensa maatilan aikoinaan omistaneen vauraan matroonan elämään. Matroonalla oli vampyyrin elkeet: hänelle tuotti verratonta nautintoa imaista ympärillään olevista ihmisistä ilo irti. Hänellä ei ollut ystäviä eikä rakastettuja, ja hän piinasi työntekijöitään minkä kerkesi, ihan vain omaksi

huvikseen. Piika riisui matroonan saappaat kiireen vilkkaa ja huokaisi helpotuksesta päästessään takaisin omaan elämäänsä.

Illalla piika kertoi oudon kokemuksensa rakastetulleen, joka kuunteli keskeyttämättä. Kun piika oli kertonut kaiken, rakastetulla oli vain yksi kysymys: "Mitä opit?"

"Sen, että minun elämäni ei sittenkään ole hassumpaa", piika vastasi.

*Piian valtasi äkkiä suuri kiitollisuus. Kävellessään pitkän matkan noissa kolmissa jalkineissa hän oli oppinut jotain, mitä hän oli sitten vaaliva sydämessään lopun ikäänsä: elämä ilman rak-
kautta ei ole elämisen arvoista.*

Kun mummi pari vuotta sitten oli vielä elossa, sain häneltä avaimen. Yksinkertaisen pienen avaimen, tummuneen ja kulu-
neen. Vaikka miten olen sitä kiillottanut, en ole saanut sitä
kiiltäväksi. En tänäkään päivänä tiedä, miksi hän antoi avaimen
minulle ja mitä se avaa.

Mummi oli heikossa kunnossa, kun hän kaivoi avaimen
tyynynsä alta ja painoi sen minun käsiini. En silloin tiennyt,
että hänellä oli jäljellä enää muutama elinpäivä.

”Tyttökulta, tämä on sinulle”, mummi sanoi ja painoi avai-
men kämmeneni sisään yllättävän lujasti.

”Mihin tämä sopii?” kysyin.

”Minun sydämeeni”, mummi vastasi vain.

Minun on välillä vaikea erottaa, mikä on kirjaimellisesti
totta ja mikä vertauskuvallista, mutta jo vuosia sitten tiesin
ihmisen anatomiasta sen verran, että saatoin ymmärtää, ettei
mikään avain pysty avaamaan ihmissydäntä.

”Jos tuo on jokin vertauskuva, nyt en kyllä tajua”, sanoin.
”Mihin tämä avain tarkalleen ottaen sopii? Lukittuun rasiaan?
Vetolaatikkoon? Kassakaappiin kenties?”

”Sillä avataan kaikki”, mummi väitti. ”Kaikki minusta. Ja
sinä saat sen.”

Mummi oli siinä vaiheessa niin sairas, että otaksuin hänen olevan kivusta sekaisin. Kaiken kukkuraksi tiesin että niin oli. Noina viimeisinä päivinä hän oli aina välillä mumissut puoliiääneen jotain käsittämätöntä – *Samaa sakkia...* tai *Parempi katsoa kuin...* Toiste taas mummi yhtäkkiä huikkasi jollekulle huoneessaan, vaikkei siellä ollut muita kuin minä.

”Mummi”, minä yritin inttää aina kun hän palasi tajuihinsa. ”Tämä avain sopii johonkin lukkoon. Missä se lukko on?”

Mummin silmät värisivät – auki, kiinni, auki. Hän keihästi minut katseellaan aivan kuin ei olisi nähnyt minua koskaan ennen, vaikka olin viettänyt hänen luonaan joka ikisen elinpäiväni.

”Sinä et tiedä, kuka minä olen”, hän sanoi.

”Totta kai tiedän. Olet minun mummini. Ja minä olen sinun Mollysi, muistatko?”

”Muistan kaiken”, hän vastasi.

Sitten eräänä päivänä mummi pyysi – rukoili – päästä pois tästä maailmasta. Yritin puhua hänet ympäri, mutta turhaan. Toivoin sydäimestäni hänen toipuvan, vaikka olin aina tiennyt, että joskus hän minut kuitenkin jättäisi.

”Nyt on aika”, mummi hoki yhä uudestaan.

Ja niin hän sitten oli poissa. Enkä tarkoita, että hän olisi ollut unessa tai lomalla tai häthätää nurkkakaupassa maitopurkkia hakemassa. Tarkoitan: hän oli kuollut. Kyllä, kuollut. Niitä asioita on turha kaunistella. Se ei ollut helppoa eikä yksinkertaista. Hän kuoli.

Mummi opetti minut olemaan suora. Hän opetti minulle myös kaiken muun tärkeän, mitä olen tässä elämässä oppinut. Siitä ja hänestä olen ikuisesti kiitollinen.

Nyt en voi lakata ajattelemasta mummiani. Hänen äänensä kajahtelee mieleni luolamaisessa kammiossa, hänen hokemansa kertautuvat kuin Möbiuksen nauhana. Ehkä olen hölmö, ehkä mieleni on yhtä mössöinen kuin raaka juusto, mutta aina välillä tunnen mummin viipyvän lähelläni. Aivan kuin hän yrittäisi kertoa minulle jotain – varoittaa minua jostain katastrofista tai näkymättömästä vaarasta. Olen tietysti tottunut siihen, että tiedän kaiken viimeisenä, ymmärrän kaiken liian myöhään. *Siihen* sen sijaan en ole tottunut, että saan haudan takaa varoituksia joltakulta, joka toden totta on *taatusti* kuollut.

”Molly, onko kaikki hyvin? Molly, katso minuun. Herää.”

Tuijotan kirkkaisiin valoihin. Missä olen? Ihmisiä kerääntyy ympärilleni, he huutavat ja hokevat nimeäni. Olenko leikkausalissa? Ei, en ole. Paikka on tuttu, mutta kaikki on usvaista.

”Molly, kuuntele!”

”Avaa silmät!”

Tiedän vain yhden asian: jokin on kammottavasti pielessä. Jouduinko onnettomuuteen? Teenkö kuolemaa, nouseeko sieluni parhaillaan luojaansa kohti?

Sitten kuulen sen, kovaa ja kirkkaasti – mummin äänen.

Ei kaikki kultaa mikä kiiltää.

Kauneus on katsojan silmissä.

Kyllä. Muistan. Tiedän, missä olen. Olen hyvin varustellussa teesalongissa Regency Grandissä, viiden tähden hotellissa, jossa olen töissä huonesiivoojana. Rakas sulhaseni Juan Manuel ja minä tulimme aikaisin tänä aamuna valmistelemaan päivän isoa tilaisuutta – taide- ja keräilyesinetapahtumaa.

Autamme Brownia ja Beaglea, taidearvioitsijajulkikkia ja television hittisarjan *Salaiset aarteet* juontajia. En tee kuolemaa, taivaan kiitos, mutta en ole ihan kunnossakaan. Makaan lattialla, ja kaikkialla ympärilläni on mikrofoneja, iPhoneja, televisio-kameroita ja hääriviä ihmisiä.

Ei näin pitänyt käydä. Noiden kameroiden ei pitänyt ikinä kohdistua minuun. Mutta aivan äsken paljastui jotain niin ihmeellistä, niin mieletöntä, että se tuntuu ihan unelta. Äärimmäiseksi kauhukseni en olekaan enää näkymätön huonesiivooja puurtamassa jossain taustalla. Olen nyt huomion keskipiste. Minua ympäröi täysi salillinen töllistelijöitä, jotka huutavat minulle kurkku suorana.

”Molly, sinähän olet huonesiivooja, etkö vain? Tässä hotellissa?”

”Molly, miltä tuntuu singahtaa yhdessä hetkessä rääsyistä rikkauksiin?”

”Molly, pääsetkö ylös sieltä lattialta? Olet rikas!”

”Molly, *mi amor*? Oletko kunnossa?”

Viimeisin ääni yltää tajuntaani, havahduttaa minut ennaleni. Juan Manuel, minun rakkaani, minun elämäni.

Valot ja kamerat työntyvät lähemmäs, ja kadotan Juan Manuelin silmistäni. Yritän kohottaa, mutta en millään jaksa. Tähtiä tuikkii näkökentässäni – *ei kaikki kultaa mikä kiiltää*. Kahdet miehenkasvot – tunnen heidät. Olen nähnyt heidät ennenkin, monta kertaa – suositun ohjelman tähdet.

”Kerro katsojillemme, miltä sinusta tuntuu, Molly. Millais-ta on tulla ykskaks multimiljonääriksi?”

Maailma kallistuu ja mustenee äkkiä.

Ja sitten muistan kaiken. Mutta miten? Miten tähän on tultu?

”Herätys, *mi amor!*” Nuo sanat kuulin ensimmäiseksi, kun tänä aamuna heräsin. Katselin silmät sirrissä, kun Juan vielä pyjamaisillaan pomppasi ylös sängystä ja kiskaisi verhot auki päästääkseen pehmoisen aamuvalon meidän huoneeseemme.

Minä en ole aamuihminen, mutta Juan Manuel on aivan samanlainen kuin mummini: hän iloitsee jokaisen uuden päivän aamunkoitosta elämänjanoa uhkuen. Minä taas pyristelen esiin uupumuksen seiteistä anellen, että saisin torkkua vielä pari minuuttia. Sellaista se oli tänäkin aamuna, kuten useimpina aamuina.

”Ole niin kiltti: paina torkkunappia! Ole kiltti!” Painauduin syvemmälle peittojen sisään.

Rakastettuni sujautti tossut jalkaan, lauloi iloista rallia kuin tyytyväinen varpunen ja liihotteli ympäri meidän makuuhuonettamme. Hetken päästä patja nytkähti, kun hän istui sen laidalle. Tunsin hänen lämpimän kätensä houkuttelevan minua esiin peittopesästäni.

”Illan torkku ja aamun virkku, Molly on rikas ja viisas mirkku”, Juan Manuel rallatteli sointuvalla äänellään.

”Viisas mirkku olen jo valmiiksi”, mumisin. ”Mitä rikkauksen tulee, se on liikaa pyydetty, varsinkin kun vihkiäisiimme on enää kaksi kuukautta.”

Juan Manuel nauroi. Nauru säkenöi kristallisena ja puhtaan, aivan kuin olisi kilisyttänyt hopealusikkaa posliinikupin laitaan. Siitä on jo yli puoli vuotta, kun Juan kosi minua yllättäen Regency Grandin portaikossa. Annoin onnellisena ja helpottuneena myöntävän vastauksen.

”Nousehan, Molly. Tänään on kiireinen päivä! Meidän pitää mennä ajoissa hotelliin. Television porukka tulee tasan yhdeksältä. Ai miten jännää. Me tapaamme ohjelman tähdet!”

Meillä olisi edessä huikea päivä Regency Grandissä, missä me kumpikin olemme töissä – Juan kondiittorina ja minä huonesiivoojana. Brown ja Beagle, kuuluisa arviointipariskunta, joka oli niittänyt mainetta antiikin ja kauan kadoksissa olleiden taide-esineiden tunnistajina, toisi kiertueohjelmansa hotellin teesalonkiin. Harmi, ettei mummi ehtinyt nähdä heidän suosituttua tosi-tv-sarjaansa *Salatut aarteet*, joka alkoi kaksi vuotta sitten. Hän olisi ihastunut juontajiin, hienon taidehuutokauppa-kamarin omistajiin, kahteen keski-ikäiseen mieheen, jotka ovat naimisissa keskenään ja joiden yhteiset intohimonkohteet ovat antiikki, designvaatteet ja oma aviopuoliso. Beet – sillä nimellä jumaloivat fanilaumat tuota pariskuntaa kutsuvat – ilahduttavat katselijoita kautta maan nokkelilla sutkauksillaan ja historian-tiedoillaan samalla kun arvioivat esineitä, joita tavalliset keräilijät ympäri maailmaa ohjelmaan kantavat.

Useimmat tv-ohjelmassa arvioitavat esineet osoittautuvat arvottomaksi rihkamaksi tai aika kömpelöiksi jäljitelmiksi, mutta hartaat katselijat – myös minä ja Juan – todistavat joka viikko henkeäsalpaavia hetkiä, kun pölyiseltä vintiltä löytynyt ja kauan unohduksissa ollut maalaus osoittautuukin Van Goghin työksi, tai kun hyväntekeväisyyskirpparilta ostetun vaatekaapin salalokerosta paljastuukin korvaamattoman arvokas kolikkoaarre.

Tunsin Juanin käden kiskovan jälleen peittoja naamani päältä. Hetken kuluttua hänen huulensa hipoivat poskeani, ja hän suikkasi suukkoja yhtä täydelliseen riviin kuin puutarhuri pistokkaitaan.

”Jos et sinä nyt nouse, *solita*, joudun ehkä turvautumaan ääritoimiin”, hän sanoi leikillään, sukelsi peittojen alle ja jatkoi suukkojen istutuspuuhiaan paljasta olkaani pitkin.

Kiedoin käteni hänen lämpimään kaulaansa ja tuijotin hänen kauniisiin ruskeisiin silmiinsä. Hotellissa jätetään vuoteiden tyynyille tummanruskeat suklaanapit, joita asiakkaat eivät kuitenkaan aina huoli. Juanin silmät ovat ihan samaa väriä kuin tuo suklaa, mutta ne ovat suloisemmat ja täyteläisemmät, koska niistä loistava rakkaus kuuluu yksinomaan minulle.

”*Te amo*”, Juan sanoi. ”Ja tiedän tarkalleen, miten sinut saa hereille, Molly. Käytän Juan Manuelin vuorenvarmaa metodia – ja se on parempi kuin mikään kahvi koko maailmassa.”

Ja niin siinä kävi, että olin oitis ja ihanasti hereillä ja suukotin sulhastani kihisten kaipauksesta, jota en kotvasta aikaisemmin ollut edes tuntenut. Sellaista meillä on. Jokainen yhteinen päivämme on salaisten rikkauksien aarrearkku. En ikimaailmassa osannut edes kuvitella, että voisin saada omakseni tällaisen rakkauden.

Me kellimme jälkeenpäin sylikkäin ja juttelimme häistämme, jotka vietetään jo kahden kuukauden kuluttua. Odotamme kumpikin innolla suurta päiväämme. Vaikka vihkiäisistämme tuleekin vain vaatimaton tilaisuus kaupungintalolla (Juan ja minä ja todistajina Angela ja ukkiseni), me odotamme malttamattomasti tuota hetkeä. On kuitenkin rankkaa hoitaa vihkiäiskulut huonesiivoajan ja kondiittorin palkalla. Johtaja Snow tarjosi ystävällisesti Regency Grandin teesalonkia seremoniaan ja hääjuhlaan, mutta kieltäydyin siitä vedoten vuokran ja pitopalvelun kalleuteen. Meillä ei ikinä olisi siihen varaa. Mitä tulee pukuihimme, emme todellakaan osta uusia. Kun vilkaisimme vuokrattavia asuja, niiden hintalaput uursivat oitis niin minun kuin Juaninkin otsarypyt entistä syvemmiksi. Meillä ei vielääkään ole smokkia Juanille, ja minä etsin edelleen käytettyä hääpukua.

”Jollen pian löydä pukua”, sanoin, kun me tänä aamuna makasimme sängyssä, ”minun pitää ommella sellainen vanhoista lakanoista.”

”Vaikka sinulla olisi ylläsi paperisäkki, olisit silti maailman kaunein morsian”, Juan vastasi. ”*¡Dios mío!* Kello on melkein seitsemän. Nyt me myöhästytään. Liikettä kinttuun, Molly!”

Niin me sitten molemmat ponkaisimme ylös sängystä aivan kuin patja olisi ollut tulella. Häärimme asunnossa, kävimme suihkussa, pukeuduimme ja valmistauduimme tähtiseen päiväämme, jonka viettäisimme Regency Grandiin saapuvan kahden televisiojulkiksen seurassa.

Olimme jo menossa ulos ovesta, kun muistin. ”Hetkinen! Tarvitsen kenkälaatikon.”

”*Madre mía*, Molly”, Juan sanoi. ”Mihin?”

”*Salaisiin aarteisiin*”, vastasin. ”Johtaja Snow pyysi henkilökuntaa tuomaan keräilyesineitä, jotka Brown ja Beagle voivat arvioida ennen kuvauksia. Minulla on pari sopivaa kapistusta.”

”Eihän meillä ole arvotaidetta”, Juan sanoi. ”Ainut aarre tässä asunnossa olet sinä.”

Hymyilin ja avasin sitten eteisen kaapin, etsin sieltä kenkälaatikon ja vein sen keittiöön Juanin seuratessa vastahakoisesti perässä. Nostin laatikkoon mummin lempiteekupin, johon on maalattu englantilainen maalaismökkimaisema.

”Beet arvioivat kerran Ming-dynastian aikaisen teekupin kymmenentuhannen dollarin arvoiseksi, ettäs tiedät. Mummin kuppi on Royal Standardin hienoa luuposliinia”, sanoin. ”Ehkä sillä on jotain arvoa.”

”Voidaanko jo lähteä?” Juan aneli.

”Pian”, vastasin. Riensin olohuoneeseen ja avasin mummin muistoesinekaapin, jossa oli kaikenlaisia helyjä – mummin

Swarovskin kristallieläintarha, hopeisia matkamuistolusikoita kaukaisista paikoista, joita hän ei koskaan päässyt näkemään, sekä mystinen vanha avain.

”Otan muutaman lusikan”, ilmoitin ja nostelin sievimmät niistä kenkälaatikkooni. ”Ja Swarovskin joutsenen, koska siitä mummi piti eniten. Ja tätä vanhaa avainta olen aina hämmästeltyt”, sanoin ja pitelin sitä Juanin silmien edessä. ”Mummi väitti sen olevan ’avain hänen sydämeensä’, mutta minulle ei ole koskaan valjennut, mitä se avaa. Ehkä Brown ja Beagle osaavat kertoa.”

Juan katsoi minua, enkä olisi kuolemaksenikaan osannut tulkita hänen outoa ilmettään. ”Otat siis mukaasi lohjenneen teekupin, linnun muotoisen lasimöhkäleen ja vanhan avaimen... mutta et *tuota*.”

”Mitä niin?” kysyin.

”Kultaista *buevoa*”, Juan vastasi. Tottahan minä tiedän, mitä *buevo* tarkoittaa, koska Juan valmistaa maukkaita *buevos rancheroseja* joka keskiviikko. Hän osoitti mummin muistoesinekaapin ylähyllä, jolla säilytän kiillotetulle kultajalustalle asetettua jalokivillä kuorrutettua koristemunaa.

”Ota nyt sentään mukaan tuo taikurikanan munima muna”, Juan käskytti.

”Ei sitä ole muninut mikään taikurikana. Tietäisitpä vain”, sanoin.

Juan ei kuitenkaan tiennyt, miten olin saanut haltuuni tuon oudon *objetin*, koska en ollut kertonut hänelle juuri mitään niistä ajoista, kun minä kymmenen vanhana uurastin mummin mukana ylellisessä kartanossa, jonka omisti surullinen ja onneton pariskunta. En juuri selittänyt, mitä mummin oli siinä kartanossa tapahtunut tai miten minä sain haltuuni tuon kultaisen

munan melkein kaksi vuosikymmentä myöhemmin. Häpeä on vaarallinen tunne. Toisinaan se on paras jättää menneisyyteen, missä se ei tartu muihin eikä pääse leviämään kuin virustauti. Tiedän sen omasta kokemuksesta, ja sen tiesi mummin.

Älä herätä nukkuvaa karhua.

Kun näin munan ensi kerran Grimthorpen kartanon takanreunuksella, minä aivan lumouduin. Mietin, miltä tuntuisi omistaa noin hurmaavan kaunis taide-esine. Kummasta kohtalon oikusta – kauan sen jälkeen kun mummi oli erotettu kartanon piian työstä – tapasin puutarhurin, joka oli saanut tehtäväkseen tyhjentää koko kiinteistön sen omistajien kuoltua. Puutarhuri muisti minut lapsuusvuosiltani, ja hän muisti senkin, miten olin ihaillut takanreunuksen outoa opaalinhoitoista munaa. Hän sanoi, että muna oli arvoton krimskramssu ja että voisin ottaa sen. Joten sen sijaan että kultainen muna olisi joutunut roskiin, minä sain sen. Nyt se kököttää mummin muistoesinekaapissa erityisenä muistutuksena siitä, mistä me selviydyimme – mummi ja minä.

”Usko pois, Juan: tuo *huevo* on arvoton hely. Minä kuitenkin tykkään siitä.”

Juan sieppasi munan ja laski sen kenkälaatikkoon. ”Kauneus on katsojan silmissä”, hän sanoi.

Aavemaista. Juan lausui ääneen juuri ne sanat, jotka olivat soineet korvissani kaiken aamua. ”Sinä totta vieköön muistutat päivä päivältä aina vain enemmän häntä”, minä sanoin.

”Ai ketä?” Juan kysyi.

”Minun mummiäni.”

KUTSUKAA HUONESIIVOOJA – RYÖSTÖ JA MUITA MYSTEEREITÄ SELVITETTÄVÄNÄ

Regency Grand -hotellilla kuvataan suosittua tosi-tv-ohjelmaa, ja huonesiivoojana työskentelevä omintakeinen Molly Gray tuo ohjelmaan arvioitavaksi kenkälaatikollisen isoäitinsä vanhoja tavaroita. Kaikkien yllätykseksi yksi esine osoittautuu harvinaiseksi arvoesineeksi, väärennetyksi Fabergén munaksi. Mollysta tulee hetkessä kuuluisa ja rikas, mutta sitten aarre katoaa hotellista uhkarohkeassa ryöstössä.

Molly päättää selvittää kadonneen taidemunan tapauksen ja alkaa etsiä johtolankoja. Hän löytää edesmenneen isoäitinsä päiväkirjasta paljastuksia, jotka voivat olla avain mysteerin ratkaisuun. Mutta päiväkirja sisältää myös muita meheviä salaisuuksia...

ISBN 978-952-403-917-8

84.2

www.bazarkustannus.fi